

Sygn. akt VII U 2460/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy K. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania K. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 października 2014 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. D. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynwszy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

Sygn. akt VII U 2460/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 października 2014 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył K. D. w istocie wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniósł, że ze względów zdrowotnych nie może pracować.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

K. D. urodzony (...) w od dnia 8 grudnia 2006 roku do dnia 30 września 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (bezsporne). Wykonuje działalność gospodarczą związaną z prowadzeniem sklepu spożywczego w domu. Wcześniej zajmował się prowadzeniem gospodarstwa rolnego (k. 1 akt ZUS t. I). W dniu 19 września 2014 roku złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 227 akt ZUS t. II). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 6 października 2014 roku został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 października 2017 roku (k. 231 akt ZUS t. II). Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika przez Głównego Lekarza Orzecznika ZUS wnioskodawca został ponownie

poddany badaniu. Komisję lekarską ZUS orzeczeniem z dnia 21 października 2014 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 235 - akt ZUS t. II).

K. D. cierpi na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych bez istotnych powikłań neurologicznych, cukrzycę typu 2 skojarzoną z otyłością leczoną doustnymi lekami przeciwcukrzycowymi, tętniaka tętnicy biodrowej lewej i zmiany żyłakowe kończyn dolnych. Wnioskodawca zgłasza dolegliwości bólowe kręgosłupa nasilające się po wysiłku, jednak z powodów neurologicznych nie był hospitalizowany. Był rehabilitowany ambulatoryjnie i szpitalnie. Aktualne badania wskazują na wielopoziomowe wypukliny ze stenozą kanału kręgowego oraz zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze. Ruchomość kręgosłupa na odcinku szyjnym i lędźwiowo-krzyżowym jest ograniczana w niewielkim stopniu przez dolegliwości bólowe. Schorzenie to nie stanowi podstawy do uznania wnioskodawcę za niezdolnego do pracy. Z powodu cukrzycy wnioskodawca nie wymagał hospitalizacji. Obecny stan metaboliczny związany z cukrzycą nie wskazuje na jej dobre wyrównanie i wymaga korekty dawek leków, a więc intensyfikacji leczenia, ścisłego przestrzegania diety i redukcji masy ciała. Brak jest obecnie powikłań pocukrzycowych, a zatem i podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy z tego powodu. U wnioskodawcy po raz pierwszy w dniu 22 marca 2013 roku rozpoznano tętniaka tętnicy biodrowej o średnicy ponad 30 mm. Następnie w badaniach z dnia 23 stycznia 2014 roku i 19 sierpnia 2014 roku potwierdzono jego dalsze występowanie. Jego rozmiar, trzykrotnie przekraczający średnicę zdrowej tętnicy biodrowej, kwalifikuje wnioskodawcę do leczenia operacyjnego. Tego rodzaju tętniak może pęknąć w każdej chwili bez dania wyraźnego ostrzeżenia. Wysiłek fizyczny związany z użyciem tzw. tłoczni brzusznej przyczynia się do pęknięcia tętniaka. Ma to miejsce w przypadku podnoszenia cięższych (5 kg) przedmiotów czy nawet wypróżniania. Fakt, że tętniak nie pękł dotychczas w żaden sposób nie wskazuje, iż nie może to nastąpić w każdej chwili. Ponadto bagatelizowanie stanu zdrowia przez samego chorego i odkładanie operacji czy to w związku z silniejszym strachem przed operacją, czy też przyzwyczajaniem się do obecności tętniaka nie stanowi podstawy do zmiany oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Stan zdrowia wnioskodawcy powoduje, że jest on w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku (opinie biegłych – k. 15, 70).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych o specjalnościach neurochirurg, neurolog, diabetolog oraz chirurg ogólny. Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego neurochirurga kwestionując jego ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy w kontekście stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy z powodu występowania tętniaka. ZUS podniósł, że wnioskodawca nie ma wyznaczonego terminu operacji usunięcia tętniaka, który został wykryty 2 lata temu. Sam zatem fakt jego obserwacji przez tak długi okres czasu nie powoduje, że wnioskodawca winien zostać uznany za niezdolnego do pracy tym bardziej, że nadal prowadzi sklep spożywczy. Po wywołaniu opinii innego biegłego chirurga naczyniowego biegły wskazał, że długość obserwacji tętniaka nie ma znaczenia dla oceny ryzyka związanego z jego występowaniem. Najczęściej do jego perforacji dochodzi w czasie pierwszych 6 miesięcy od wykrycia, jednak nawet jego występowanie przez kilka lat nie daje żadnej gwarancji, że pęknięcie nie wystąpi i do tego by bagatelizować to zagrożenie. Zdecydowanym przeciwskazaniem w tej sytuacji jest większy niż lekki wysiłek fizyczny. Wszelkie czynności związane z napinaniem mięśni korpusu i tworzeniem kompresji brzusznej intensyfikują ryzyko pęknięcia. Wnioskodawca nie może zatem dźwigać cięższych przedmiotów, co stanowi przeciwskazanie do wykonywania jego aktualnego zajęcia w zakresie prowadzenia sklepu spożywczego. Opinie biegłych uznał za wiarygodne jako wszechstronne, szczegółowe, logiczne, odpowiadające na zadane pytania. Opinia z dnia 1 grudnia 2015 roku kompleksowo ustosunkowuje się do stanowiska i zarzutów organu rentowego w pełni wyjaśniając przyczyny uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy. Wnioski wyprowadzone przez biegłych są logiczne i poparte zgromadzonym materiałem dowodowym.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być

jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie K. D. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku. Pozostałe przesłanki warunkujące nabycie prawa do renty nie były w niniejszej sprawie sporne. Z tego względu zaskarżoną decyzję należało zmienić i przyznać K. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres stwierdzonej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.